

Parshat Vaera Qassem Soleimani and the Ten Plagues

Simon Wolf

As we discussed last week, [Parshat Shmot](#) deals with the development of the leadership of the nascent nation of Yisrael. It also lays out the foundation of God's plan for Bnei Yisrael and His expectations of their leaders. This week's Parsha continues the "building of a nation" by establishing God's credentials. It is a forceful response to Paraoth's query and doubt as to "who is God (יקוק)" that I should listen to his voice to send out the Israelites; I do not know God (יקוק) and I will not send out the Israelites."¹

The mission or purpose of the plagues is to establish God's unequivocal and irrefutable power and control over the world. In order to understand the plagues, one must first define what would demonstrate the "power" that God is trying to display. In the past, people would define super-powers or powerful countries by the fire power they could bring to bear in the battlefield. This approach culminates in World War II where the warring sides attempted to bomb each other into submission. While some of the attacks were targeted, much of the war involved flattening whole cities and resulted in tremendous "collateral" damage in civilian casualties. In order to avoid a prolonged and costly land invasion of Japan, this reaches its climax with the American nuclear bombing of Japan. It took a huge human toll, but finally forces the Japanese into submission. With the rise of the nuclear age and the nuclear arms race, the super-powers slowly began to realize that nuclear weapons are a means of deterrence, but not a vehicle for offensive or even defensive waging of war. This was only exacerbated by the advent of asymmetric warfare which led to a new definition of power. Power then became defined not only by raw strength, but by the **ability and the knowledge** of one to carry out precise and targeted attacks. This was on full display with the recent targeted elimination of Qassem Soleimani. In this week's Shiur, we will attempt to show that the ten plagues were an evolving and developing lesson in demonstrating God's tremendous power, from the raw destruction unleashed by God on Egypt to the precision and knowledge demonstrated in the execution of the

plagues that finally convert Paraoth and his people and Bnei Yisrael into believers in God (יקוק).

The initial plague of Dam (Blood) is a broad strike at the Nile River, the key to Egypt's sustenance, the heart of Egypt's economic success and the focal point of much of its religious worship.² It is the initial salvo in God establishing his credentials by attacking and "shaming" the Egyptians' god. The plague leaves a trail of dead fish and rotting in the Nile,³ but is little more than an inconvenience for the Egyptians.⁴ In addition, the sorcerers' ability to replicate the plague only serves to further neuter the plague's potency.⁵ It lures Paraoth and his people into thinking that they are dealing with a great magician, but not a transcendental all-powerful God. The plague is the baseline from which we will slowly and progressively see God's power and control revealed as we move from plague to plague.

The plague of Tzfardeah (Frogs) is not much different than Dam in that the sorcerers are also able to replicate this plague.⁶ The plague unleashes an unbridled and uncontrolled frog infestation. It is slightly more potent than the plague of Dam since it creates a situation that is uncomfortable enough to precipitate Paraoth's requesting of Moshe to remove the plague.⁷ At this point, we get our first glimpse at God unveiling his precision and power when Moshe offers Paraoth the choice of when exactly to end the plague.⁸ He also declares that upon the cessation of the plague, the frogs will only be found in the Nile.⁹ Paraoth takes the bait and asks that the frogs be removed the next day.¹⁰ Moshe immediately prays to God and God acquiesces to Moshe's plea that He fulfill the wish of Paraoth that the plague subside on the subsequent day.

The plague of Kinim (Lice) begins the process of demonstrating God's unique abilities when the sorcerers are forced to admit to Paraoth that for the first time they are unable to replicate this plague. This leads them to the conclusion that the plague must be "a finger of God".¹¹ There is still a long way to go in convincing Paraoth and his followers of God's absolute dominion. Although some progress has been made, the sorcerers downplay and limit their acknowledgement of God by declaring the plague to be only a finger of God and not a hand of God¹² or the result of a higher power (אלוקים, not

¹ ויאמר פרעה מי יקוק אשר אשמע בקולו לשלח את ישראל לא ידעתי את יקוק וגם את ישראל לא אשלח: (שמות ה, ב)

² לפי שאין גשמים יורדים במצרים, ונילוס עולה ומשקה את הארץ, ומצרים עובדים לנילוס, לפיכך הלקה את יראתם ואחר כך הלקה אותם: (רש"י שם ז, ז)

³ והדגה אשר ביאר מתה ויבאש היאר ולא יכלו מצרים לשתות מים מן היאר ויהי הדם בכל ארץ מצרים: (שם ז, כא)

⁴ ויחפרו כל מצרים סביבת היאר מים לשתות כי לא יכלו לשתות ממימיה היאר: (שם ז, כד)

⁵ ויעשו כן חרטומי מצרים בלטיהם ויחזקו לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יקוק: (שם ז, כב)

⁶ ויעשו כן חרטומים בלטיהם ויעלו את הצפרדעים על ארץ מצרים: (שם ח, ג)

⁷ ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמרו העתירו אל יקוק ויסר הצפרדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויזבחו ליקוק: (שם ח, ד)

⁸ ויאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפרדעים ממך ומבתיך רק ביאר תשאננה: ויאמר למחר ויאמר כדברך למען תדע כי אין כיקוק אלקינו: (שם ח, ו-ז)

⁹ ויסרו הצפרדעים ממך ומבתיך ומעמך רק ביאר תשאננה: (שם ח, ז)

¹⁰ ויאמר למחר ויאמר כדברך למען תדע כי אין כיקוק אלקינו: (שם ח, ו)

¹¹ ויאמרו החרטומים אל פרעה אצבע אלקים הוא ויחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יקוק: (שם ח, ט)

¹² ... אבל העניו כפשוטו, כי בראות החרטומים שלא יכלו להוציא את הכנים הודו במעשה אהרן שהיה מאת האלהים, ולכן לא קרא להם פרעה מן העת הזאת והלאה,

that is not necessarily acting on behalf of Bnei Yisrael.¹³ (יקוק)

The plague of Arov (Rashi=Swarms of Menacing Animals,¹⁴ Rashbam=Wolves,¹⁵ Ibn Ezra HaKatzar=Smaller Animals,¹⁶ Seforno=Snakes and the like that emerge from the ground,¹⁷ Koren=Gnats) takes a clear step-up in the precision with which it is carried out. For the first time, God declares that the land of Goshen, the dwelling place of the Jews, will be free of the upcoming plague.¹⁸ This development not only sheds light on the plague of Arov, but possibly also on the preceding plagues as well. According to the Ramban, the reason God needed to specify this distinction with Arov was because the previous plagues were stationary (they do not naturally spread), therefore it was not surprising that they were not found in Goshen.¹⁹ On the other hand, the nature of the plague of Arov was to spread and move,²⁰ therefore it was unique in that it did not reach the land of Goshen. One could also suggest that the reason for the declared separation by Arov is either because the previous plagues were also found in Goshen²¹ or because the earlier plagues were not dangerous or life-threatening. Therefore, there was no reason to spare the land of Goshen or maybe even Bnei Yisrael. Be that as it may, as opposed to the previous plagues, it is clear here that God is demonstrating his capabilities to not only bring punishing plagues, but to control and manage the extent of those plagues. Not only is there a powerful God,²² but He is also actively engaged in the world – Ki Ani Hashem B'Kerev Ha'Aretz.²³

The plague of Dever (Pestilence) seems to follow the same pattern as Arov when God declares that once again He will distinguish between Bnei Yisrael and the Egyptians with the regards to the devastating impact of the Dever.²⁴ If one looks closely, they will note that there is a nuanced

difference in the nature of the distinction drawn by the two plagues. By Arov, the land of Goshen is indiscriminately spared from the plague, irrespective as to whether the inhabitant is an Egyptian or a Jew.²⁵ On the other hand, by Dever, the distinction is between the Jewish and Egyptian owned flocks, irrespective of their location.²⁶ That means, the Jewish flocks in Egypt were spared and the Egyptian flocks in Goshen were stricken by the plague. Once again, this demonstrates God's even-finer control over nature and His ability to direct its impact on particular targets. The Egyptians are clearly impressed with this additional demonstration of power, because the Torah not only tells us that not a single Jewish animal died, but emphasizes that Parao specifically sent someone to check as to whether any Jewish animals had died in the plague.²⁷

The plague of Shechin (Boils and Blisters) continues the pattern of the previous two plagues. Only here instead of the distinction being between the land of Egypt and the land of Goshen or the animals of the Egyptians and the Jews, it now also distinguishes between the Jews and the Egyptians themselves. The "airborne" plague miraculously only affects the Egyptians and their animals and not the Jews and their animals.²⁸

The plague of Barad (Hail) continues the pattern of drawing distinction between the land of Egypt and the land of Goshen, but here the task is all the more difficult.²⁹ Each one of the plagues of Arov, Dever, Shechin and Barad are successively harder to control. Incrementally, it becomes harder in each plague to rationalize why the land of Goshen or the Jews should be spared the impact of the plague. There are no state lines or boundaries when it comes to weather or precipitation from the sky and there is no reason Goshen should have been spared the impact of the Barad unless God is

והמעטי הענין אמרו "אצבע אלקים" ולא אמרו "יד אלקים", כלומר מכה קטנה מאתו. ולא אמרו "אצבע ה'", כי פרעה ועבדיו לא יזכירו השם המיוחד רק בדברם עם משה, בעבור שהוא יזכירו להם: (רמב"ן שם ח, טו)
 ...אמרו לפרעה לא באה זאת המכה בעבור ישראל לשלחם, רק מכת אלקים היא כפי מערכת הכוכבים על מזל ארץ מצרים, כי כבר פירשתי, כי פרעה לא כחש הבורא, רק השם שהזכיר לו משה. (אבן עזרא שם)
 את הערב - כל מיני חיות רעות ונחשים ועקרביוא בערבויוא והיו משחיתים בהם. (רש"י שם ח, יז)
 הערב - אומר אני כי מיני זאבים הם שנקראים ערוב על שם שדרכם לטרופ בלילות כדכת' זאב ערבות ישדדם וכת' זאבי ערב לא גרמו לבקר. וכאשר יאמר מאודם אדום, כן יאמר מעמק עמוק מערב ערוב נויטריניר ב"ל, שהזאב ערוב הוא שהוא הולך בערב, עמק שם דבר, והמעשה קרוי עמוק [וכן] אדום שחור: (רשב"ם שם)
 והוא מין בהמה דקה. גם יתכן היותה מינים רבים על כן קראה בשם ערוב. (אבן עזרא פי' הקצר שם)
 וגם האדמה אשר הם עליה. הקרקע אשר עליו הבתים ימלא נחשים וזולתם מהשוכנים במעבה האדמה, באופן שלא יהיו בטוחים גם בלילה בבית סגור: (ספורנו שם)
 והפליתי ביום ההוא את ארץ גשן אשר עמדי עליה לבלתי היות שם ערב למען תדע כי אני יקוק בקרב הארץ: (שם ח, יח)
 ...בעבור היות המכות הראשונות עומדות אינן פלא שיהיו בארץ מצרים ולא בארץ גשן, אבל זו מכה משולחת, וכאשר יעלו החיות ממעונות אריות מהררי נמרים וישחיתו כל ארץ מצרים ראוי היה בטבעם שיבואו גם בארץ גשן, אשר היא מכלל ארץ מצרים בתוכה, לכך הוצרך לומר והפליתי את ארץ גשן, שתנצל כולה בעבור שעמדי עומד עליה, כי רובה של ישראל היא. (רמב"ן שם)

20... לפי שהחיות רעות קלים הם ללכת בכל המלכיות כשהמכה משולחת, הוצרך לומר לשון הבדלה והפרשה יותר משאר מכות. וכן דבר של בהמות: (רשב"ם שם)
 21 ור"ל כי מכת דם וצפרדע נמצא גם בארץ גשן והזיק להמצריים רק שישאל נצולו, אבל מכת ערוב לא נמצא שם כלל אף בבתי המצריים, ובה יתברר לך כי אני ה' בקרב הארץ, ומשגיח בהשגחה מיוחדת על עמי וצאן מרעיתי: (מלבי"ם שם)
 22 ויאמר למחר ויאמר פדברך למען תדע כי אין יקוק אלקינו: (שם ח, יו)
 23 והפליתי ביום ההוא את ארץ גשן אשר עמדי עליה לבלתי היות שם ערב למען תדע כי אני יקוק בקרב הארץ: (שם ח, יח)
 24 והפלה יקוק בין מקנה ישראל ובין מקנה מצרים ולא ימות מקל לבני ישראל דבר: (שם ח, טד)
 25 וכמ"ש למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ, באר לו שזה יתברר במכה זו, שאפלה את ארץ גושן, ששם לא יהיה ערוב, וזה יהיה מצד שעמי עומד עליה, וזה נס מיוחד ומופלא, שהבדלה זו שהבדיל ארץ גושן בזה הוא ענין מופלא ונוסי... ור"ל כי מכת דם וצפרדע נמצא גם בארץ גשן והזיק להמצריים רק שישאל נצולו, אבל מכת ערוב לא נמצא שם כלל אף בבתי המצריים, ובה יתברר לך כי אני ה' בקרב הארץ, ומשגיח בהשגחה מיוחדת על עמי וצאן מרעיתי: (מלבי"ם שם ח, יח)
 26 שם ט, טד
 27 ויעש יקוק את הדבר הזה ממחרת וימת כל מקנה מצרים וממקנה בני ישראל לא מת אחד: וישלח פרעה והנה לא מת ממקנה ישראל עד אחד ויכבד לב פרעה ולא שלח את העם: (שם ח, טז-טז)
 28 ויאמר יקוק אל משה ואל אהרן קחו לכם מלא חפצים פיה כפשו וזרקו משה השמימה לעיני פרעה: והיה לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל בהמה לשחין ופרח אבעבעת בכל ארץ מצרים: (שם ח, טז-טז)
 29 רק בארץ גשן אשר שם בני ישראל לא היה ברד: (שם ט, טו)

controlling the situation.³⁰ In addition, God's ability to manipulate nature is on full display in this plague since this was no ordinary Barad. The Torah relates that there was fire embedded within the hail and that miraculously, against nature, the fire and water were able to coexist in their mission to carry out God's will.³¹

The next two plagues increasingly continue to demonstrate God's power by exhibiting His ability to exert control even over items that seem completely uncontrollable. The plague of Arbeh (Locust) is not only exceptional in the swiftness by which it is brought upon Egypt,³² the intensity of the plague,³³ the utter destruction that it wrought and the reaction of Paraoth,³⁴ but also in the way that the plague is stopped. Anyone who has ever experienced a locust plague will confirm that even when the plague subsides, there is a large trail of dead locusts left in every location upon which the locust have visited their destruction. In this instance, the Torah tells us that with the same expediency that the plague was brought upon Egypt, it was reversed and that not a single locust was left in the land of Egypt.³⁵ The trail of the locust's devastating destruction was complete, but amazingly, Lo Nishar Arbeh Echad, there was not a single trace of their presence.

The plague of Choshech (Darkness) takes this to the next step when God controls a completely intangible item. The Torah describes the darkness as being so absolute and pervasive that no one saw their fellow man for three days.³⁶ Whether it was simply the absence of daylight³⁷ or a tangible darkness,³⁸ it should have affected everyone in the vicinity. Yet, the Jews had light in their dwellings and moreover even the more textually based commentators add that even a Jew found in an Egyptian's dwelling had light.³⁹ In this penultimate plague, God successfully demonstrates His tremendous power and fine control over even the most amorphous and intangible of creations. At this point, much to Paraoth's chagrin, the establishing of

God's credentials has been so convincing that Moshe, His representative, is now held in very high regard in Egypt.⁴⁰ Though, it will still take one more plague to finally and irrefutably demonstrate who the true God is.

Of course, the ultimate demonstration and pinnacle of God's power is found in the final of the ten plagues. It is the climax of the progression of the plagues. The plague of Makat Bechorot (Killing of the First Born) is incredible not only in God's unleashing of death upon the Egyptians while sparing the Jews, but in His ability to kill only the eldest born child in each Egyptian family. No human being could be that precise, discerning or knowledgeable to carry out such a pinpoint attack. It is precisely this plague of death which finally convinces Paraoth and his people of the true God and causes them to accede to God's demand that the Jews be let out of Egypt to worship Him.

As an addendum, it is worthwhile to note that the Midrashei Chazal serve to reinforce the thesis established here by superimposing it on all the plagues. For instance, the Midrash⁴¹ describes how when a Jew and an Egyptian shared the same water, when the Jew drank from the jug it was water while when the Egyptian drank from the jug it turned to blood. While in the Torah, the plague of Dam does not indicate any such distinction, Chazal are taking the realized conclusion from the culmination of the plagues, the demonstration of God's power and precision, and superimposing it on all the plagues. This serves to reinforce and emphasize the main purpose and theme of the plagues in every individual plague.

Shabbat Shalom

³⁰ רק בארץ גושן אשר שם בני ישראל - בעבור שנטה ידו על השמים והוריד הברד היה ראוי שירד גם על ארץ גושן, שהאוויר שלה ושל ארץ מצרים אחד הוא, ולכן פירש הכתוב שניצל אויר ארץ גושן בעבור ששם בני ישראל: (רמב"ן שם ט, כו).
³¹ ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך הברד כבד מאד אשר לא היה כמהו בכל ארץ מצרים: מאז היתה לגוי: (שם ט, כד) מתלקחת בתוך הברד - נס בתוך נס, האש והברד מעורבין, והברד מים הוא, ולעשות רצון קונם עשו שלום ביניהם: (רש"י שם ע"פ שמו"ר יב, ד).
³² ויט משה את מטהו על ארץ מצרים ויקנן נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה הבקר היה רוח הקדים נשא את הארבה: (שם י, ג).
³³ ועל הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן: ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים: (שם י, יד-טו).
³⁴ וימהר פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליקנן אלתיכם ולכם: ועתה שא נא חטאתי אך הפעם והעתידי ליקנן אלתיכם ויסר מעלי רק את המות הזה: (שם י, טז-יז).
³⁵ ויהפך יקנן רוח ים חזק מאד וישא את הארבה ויתקעהו וימה סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים: (שם י, יט).
³⁶ ויט משה את ידו על השמים ויהי חשך אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים: לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש ממצרים וימיסו ויזעקו אל ה' ויאמר ה' אל משה וקח את הארבה וצא ממצרים ואל תשאר ארבה אחת במצרים: (שם י, כב-כג).

³⁷ לא ראו איש את אחיו - באור היום, ויתכן שראו בנרות. (אבן עזרא שם י, כג).
³⁸ ויחשיך עליהם חשך יותר מחשכו של לילה...ומדרש אגדה פותרו לשון (דברים כח כט) ממשש בצהרים, שהיה כפול ומכופל ועב עד שהיה בו ממשש...ועוד שלשת ימים אחרים חשך מוכפל על זה, שלא קמו איש מתחתיו. יושב אין יכול לעמוד, ועומד אין יכול לישב. (רש"י שם י, כא-כב) וטעם לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו - כי לא היה החשך הזה אפיסת אור השמש שבא שמשם והיה כמו לילה, אבל היה חשך אפלה, כלומר איד עב מאד שירד מן השמים...והיתה מכבה כל נר...ועל כן לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו, ואלמלא כן היו משתמשין בנרות, וזה שאמר הכתוב שלח חושך ויחשך (תהלים קה כח), כי היה שלוח חשך, לא אפיסת אור היום בלבד. ויתכן שהיה איד עב מאד מורגש שהיה בו כמו ממש, כדברי רבותינו (שמו"ר יד א), כאשר הוא בים אוקיינוס כעדות ר"א: (רמב"ן שם י, כג).
³⁹ היה אור במושבותם - אפילו שהוא יושב אצל בית המצרי: (רשב"ם שם).
⁴⁰ ויתן יקנן את-תן העם בעיני מצרים גםו האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי-פרעה ובעיני העם: (שם י, ג).
⁴¹ אמר ר' אבין הלוי ברבי ממת דם העשירו ישראל כיצד המצרי וישראל בבית אחד והגיגית מלאה מים ומצרי הלך למלאות הקיתון מתוכה מוציאה מליאה דם וישראל שותה מים מתוך הגיגית ומצרי אומר לו תן לי בידך מעט מים ונותן לו ונעשו דם ואומר לו נשתה אני ואתה מן קערה אחת וישראל שותה מים והמצרי דם, וכשהיה לוקח מישראל בדמים היה שותה מים מכאן העשירו ישראל: (שמות רבה ט, י).